

need, kes maal ellawad, ja kes Jummalat
teggude seas ühtepuhks liikuvad. Agga su-
rem hulk sest ei holi, mis lapselt sadik allati
filma ja otsesõu jalge ees on. Olleme selle-
pärast nõuiks mõtnud, se kord wähhä laie-
malt, ni paljo kui selle ramatoikesse küsad
raiad salluvad, maastkaswajast lomeist teie
mele tuletada; et sellegi polest saaksite Jum-
malat ja Tema suurt wägge, tarkust ja
heldust kui omma filmaga näggema ja om-
ma kättega katsuma.

I.

Järrelearmaja ja tähhelepannia inimene
sellest jo Loja au moistab, et, suggude järrele
armata, rohtusid, wilja, puid, poõsaid ja
muid maastkaswajaid lome ni wägga paljo
Ma peäl saggimas on; agga et teine sugu
ikka teisele maad annab egga neil lubba olle
teine teist rõhhuda ehk jutumaks ärrahäw-
witada. Sedda mõda kuida iggaühhe lodud
wiis tarwitab, Loja temmale ka temma sün-
dimise maad ja koha seadnud. Temma

tarkus ja arm on neid nenda ille maailma
ärrajagaanud, et neid ei pea ühhel maal ehk
kohal ülleliga ollema, egga pea teine Ma
ehk koha neist kaggoni ilma jama. On se-
pärast neid rohtusid, mis maial ei tahha
kõsuda kui päwapaistel ja laggedal; on
neid, mis metsawarjo armastawad; on ni-
suggusi, mis lodud aina wees ehk merre sõrwa
peäl ellama; on teisi weel, mis muldmaad
põlgawad, ennesele liwa ehk kruusi kaswa-
mise kohaaks ärrawallitsedes; on ka neid,
mis sootes, ning neid, mis agga kõrge mää-
gede otsas saggivad. Katsu wees ja soorohhud
kuiwa Ma sisse istutada ehk külvata, ning
kuiwa Ma rohhud jälle wette ehk soosse:
hukka lähwad mollemad; ehk kui armaste
ka monni hakkab minnema ja juurduma,
siis sedda polle kuigi kauaks; kudduvad,
mudawad omma lodud wiisi, ja kauwad pea-
gi jälle. Nenda kuppolehked ja rõhhomõõgad
kuiwa muldma ehk liwa sees koha närtsiwad
ja ärrahäbbinewad. Sesamma lugu kades
kui tahhaksime õunapuid soosse istutada ehk